

[Justitsministeren.]

have drøftet Sagen med Jacobson, er aldeles grebet ud af Luften. Jeg ved, at Jacobson var meget fornærmet over, at jeg ikke vilde høre paa ham. Jeg har for Resten hørt paa ham saa mange Gange, og i den Anledning har jeg senere faaet nogle Breve, som jeg har lagt til Side og ikke fundet Anledning til at svare paa.

Endvidere skrev jeg, at jeg efter Anmodning af tiltaltes Forsvarer, Højesterets-sagfører Gamborg, har haft en Samtale med denne, hvorunder jeg meddelte ham, at der overhovedet ikke kunde være Spørgsmaal om, at man fra Justitsministeriets Side kunde drøfte Sagens Bilæggelse, allerede af den Grund, at Sagen i sin Realitet henhører under Ministeriet for offentlige Arbejder, og at jeg nogen Tid efter denne Samtale efter Anmodning deltog i et af Offentlige Arbejder afholdt Møde, paa hvilket jeg fra første Færd indtog det Standpunkt, at der ikke fra det offentliges Side kunde eller burde forhandles om en Ordning af Sagen, da dennes civile Side for længst er afgjort ved Forlig og endog fuldt ud paa de af tiltalte ønskede Betingelser, saaledes at der nu kun er Spørgsmaal om hans strafferetlige Ansvar for de af ham nu fremsatte grundløse Injurier.

Det er, hvad jeg har at sige i denne Sag, og jeg skal hermed afslutte.

Valdemar Thomsen: Det var et mærkeligt, for Statsministeren meget betegnende Svar, han gav paa min Forespørgsel vedrørende Ventepenge m. m. Forholdet er, som jeg gik ud fra, det, at Ministre, der fungerede, ikke som Statsministerens oprindelige Forklaring gik ud paa, et Par Maaneder, men ca. 3 Maaneder, med Statsministerens Billigelse har beholdt deres forskellige indtægtsgivende Hverv, endskønt det i Lov af 16. Juli 1927 hedder, at det kun undtagelsesvis er tilladt, og da paa Betingelse af, at Statsministeren omgaaende giver § 45-Udvalget Meddelelse derom. Regelen er endvidere den, at Udvalget inden Forløbet af 14 Dage efter Meddelelsens Modtagelse kan nægte den vedkommende Minister Tilladelse til at bevare sit Hverv. Som man vil forstaa, kan Statsministeren altsaa ikke uden videre give den paagældende Tilladelse til at beholde mere eller mindre vellønnede Ben, og det kan derfor nu med Sikkerhed fastslaaes, at Statsministeren paa det groveste har overtraadt Loven om Ministres Pension m. v. For det første har han gjort det ved at undlade straks at sende Meddelelse

til § 45-Udvalget, for det andet ved at undlade at meddele Tingenes Formænd, hvilke Hverv de nye Ministre maatte bestride, og endelig for det tredje har den højtærede Statsminister paataget sig Ansvar for et Arrangement, der ligger helt uden for Statsministerens Kompetence.

Konsekvensen af en saadan Optræden af Landets Statsminister burde anstændigvis paa Forhaand være givet, men da jeg gennem de sidste 8 Aar og nu sidst under Behandlingen af Bondepartiets Forespørgsel forleden har gjort mine Erfaringer med Hensyn til, hvad Tingets altovervejende Flertal uden at kny lader sig byde af de forskellige Ministre, vil jeg gaa ud fra, at noget saadant i Lighed med, hvad Tilfældet har været med langt mere graverende Ting, betragtes som parlamentarisk forsvarligt. Og jeg skal derfor sige, at samtlige Regeringspartier, medmindre de ved deres Ordførere tager Afstand, paatager sig Medansvar ogsaa for Statsministerens aabenbare Lovovertrædelse.

Det Svar, Statsministeren den 15. ds. gav her i Tinget, har ikke stillet ham gunstigere i Sagen. Tværtimod, den højtærede Statsminister skyder sig nemlig her ind under, at Ordningen var at betragte som midlertidig. Dette at benytte en saa banal Undskyldning, synes jeg, er noget dristig. Hvad maa f. Eks. en arbejdsløs, der maaske for at skaffe Mad til Kone og Børn overtræder visse Kontrolbestemmelser, ikke tænke, naar han for en saadan Forseelse idømmes en streng Straf, samtidig med at selve Landets Statsminister gør sig skyldig i alvorligere Forseelser, uden at der sker ham det bitterste? Og hvilke Perspektiver aabner der sig ikke, hvis virkelige Statsministerens Undskyldning angaaende det midlertidige skal tages for gode Varer? Vil en Dommer da med god Samvittighed kunne gaa stærkt i Rette med en Bilist, der falder for Spiritusprøven, naar den paagældende husker at gøre opmærksom paa, at hans Tilstand var af midlertidig Karakter? Det kan ikke styrke Retsbevidstheden i vort Folk, naar der Gang paa Gang kan henvises til, at man med Strenghed slaar ned paa dem, som man paa Grund af Forholdene burde vise Overbærenhed, samtidig med at man lukker Øjnene, naar det gælder Forseelser, begaaet af dem, der bærer gyldne Kæder og i særlig Grad burde føle sig forpligtede.

Særlig iøjnefaldende forargeligt bliver det, naar Ministre som i dette Tilfælde, saa længe det gælder Pligter, fuldstændig ser bort fra gældende Regler og Lovbestemmelser, medens de, naar det drejer sig om Ret-